

HODET ER DEN ENESTE TREKRONE SOM VOKSER INN I HIMMELEN

Triztan Vindtorn (1998) En diktkrets om kjærlighet. Aschehoug. Oslo

AZUR

Du er et menneskesmykke

i din munn blir ikke kjærlighet et fremmedord

hør sjøvannet skvulpe rundt munnvikene

og berøre alle lattermilde bokstaver

bare omgivelsene hvisker med fraværende tunge

ordlett slik trær taler sammen om natten..

vi er ennå i drømmen om å forenes fullstendig

i en kulørt og fruktbar motsetning

fremfor å drukne i frykten for små detaljer..

oppfinner fremtiden her og nå uten å våkne

i rommet fylt med parfymerte redsler..

lar himmel og havspeil bla videre i bildeboken

for å avsløre hverandres gjensidige bevegelser

slik skyene driver langsomt gjennom hodene våre

og gjør oss svimle av bilder fra en indre utstilling..

du bråvåkner gjennomvåt av fornuftens tunge søvn

en sannhet man ikke kan leve videre med..

slik lærer vi at livet er en godt bevart hemmelighet

omfavnet her på broen mellom to forskjellige verdener

under denne himmel av for tungt stjerneglass..

bare slik evner vi å stirre med det beskrevne blodet..

badet i din kvinnepust og begravd i livet

blir floskelhjertet en bikube som vekker nattemørket

ved å stirre dypt i to anemoner samtidig lærer jeg
å forstå uskylden når den ringer med hvite revebjeller..

straffen for bare å tukle med livets dunkle maskineri
er å ende som smånager på frihetens rødvinshorisont
aldri oppleve at det drysser grønt gress fra hodebunnen..
snart hekter jeg ditt speilportrett av kroken
og slipper deg tilbake på den stor flaten
merker bølgene leke med dine vakre konturer..
men ikke med våre glemte billedremser
ikke disse øyene som driver langs fremmede kyster..

du er et underlig mennesketre
i din munn blir ord til landskap
men ikke disse sluknende stemmer
som gløder på bunnen av bålet..
ikke visne muskler som ustanselig
siler tidsanden mellom fingrene..

slik er jeg fiolingul for deg i gjerningsøyeblikket
løsner kornvalmuens farge og ler over din nakne skulder
fotoet av et stanset øyeblikk på kloden..
dine årringer samlet i en dyp gylden hårspenne
disse glødende tegn over mine hudsvaberg
og en blomstereng vi snart skal forsvinne i
uten andre tanker enn fargerikdom og saftige frukter..
hør innsektene bore seg inn i himmelskallet
meisler og slagbor klinge mot kvarts og granitt..
hør blafreseil smelle i vind og drønnende havpropeller
og pusten stige til orkan i våre glade lunger..

ikke å gripe hardt rundt en annen kropp
for å slippe unna sin egen knuste maske..

men gnure pannen mot et annet hår
møte andre tinninger som banker besatt
når det er blått over og under oss i samme møte
dusje og være i hverandres fingre en lang stund
vikle tankene ut av en taukveil på vårt skutedekk
mens vannringen lukker seg rundt ankerkjettingen..

det er bare dette som streifer ditt eplekinn
søvnens underlige konstellasjoner på vandring
under overflaten og langs alle myke former..
mot disse hudskjær skal du strande i natt
og vinke mot morgendagens røde strålebunter
kle av deg ansikt etter ansikt for til slutt
å brenne den innerste masken..

viklet inn i nerver sener og oppspilte blodårer
vakler vi videre mot neste fargebad
der havsubstans voldsomme fiskegap og gjeller
ikke kan omskape tanken vår til surstoff..
disse perlekjeder av luft som rensker tidens åndedrett
fritt for slagg og koagulert menneskeblod..

du er trompetrød og ligger naken på et leie av krypfredløs (blomst)
ingen spurvehauk napper forsiktig i det store solermet
ingen dverger ramler av store hester i full galopp
ingen skogsnarer lukker seg omkring dine føtter..
men et strå dekker blomsterlinsen når smilemunnen
former et nytt spørsmålstegn og solen spiller i armringene..

ennå finnes det kulørte vinder rundt jordkloden
og spente seil på vei over endeløse oseaner
ennå eim og dufter som ikke drukner i verdenslarven
og veldige fiskestim på vei mot like ukjente mål..//